

[Knud Damgaard.]
 sådan udvikling som noget uønsket. Tværtimod er den selve resultatet af de foregående års politiske indsats og holdning.

Det er da også karakteristisk, at man i ansvarlige NATO-kredse i høj grad beskæftiger sig med, under hvilken form og på hvilke vilkår man vil deltage i europæiske sikkerhedspolitiske konferencer. Søger man at finde en positiv udlægning af Brandts bemærkninger om, at EF på grund af sammenhænge på økonomiske og erhvervsmæssige områder også kan tænkes at have fælles interesse i et nærmere forsvarspolitisk samarbejde, kan det ses ud fra den kendsgerning, at Frankrig naturligvis hører med i den militærpolitiske del af et europæisk sikkerhedspolitisk mønster. Da man ved, at Frankrig i dag står uden for NATOs integrerede forsvar i Europa, er det vel rimeligt at fastslå det nødvendige i at få fransk politik bragt tilbage til den europæiske helhed på et eller andet passende tidspunkt.

Lykkes den tyske forsoningspolitik gennem ratifikation af traktaterne, må man forudsætte, at vi står over for begyndelsen til en videre udvikling af afspændingen gennem et langsomt, men sikkert udviklet samspil af sikkerhedspolitiske kræfter mellem Øst- og Vesteuropa. Skal dette lykkes, forudsætter det naturligvis, at man positivt beskæftiger sig med disse tanker. Den første betingelse vil være, at man primært går ind for den enkle opfattelse, at det vigtigste af det hele er, at man kommer i gang. Det kræver, at man har realitetssans nok til at sætte sig ud over det enøjede og egoistiske standpunkt, som knytter sig til dagens EF-debat.

SALT-forhandlingerne mellem Sovjet og USA udgør et fortræffeligt grundlag for vurdering af de muligheder, der efterhånden kan åbne sig sikkerhedsmæssigt i Europa. Naturligvis må vi forudse, at Sovjet i øst og USA i vest ønsker at fastholde militære engagementer. Dog forekommer det rimeligt at tro, at der i formen for de fremtidige engagementer kan ligge kimen til et heldigt udfald af SALT-forhandlingerne og dermed kimen til en praktisk formuleret europæisk sikkerhedspolitik. En sådan må i starten omfatte såvel et øst- som et vesteuropæisk brohoved, som man må søge at sammenspile. Det må dog forventes, at den drivkraft, der

ligger i selve udviklingen, under alle forhold vil medvirke til at styrke målsætningen: at nå frem til fælles europæiske aftaler. EF i sig selv er den sikreste garanti for europæisk fred. EF i sikkerhedspolitisk NATO-ramme bør være garantien for, at man vil søge de nye veje til fred og afspænding, som udviklingen berettiger til. Blandt de veje må vi alle håbe man en dag finder den, der fører til en virkelig europæisk sikkerhedspolitik, det vil sige en politik, hvor både Øst- og Vesteuropa deltager, men som nok kommer til at bero på garantier fra begge supermagter.

En sådan udvikling ligger ikke lige uden for døren, men håbet om den må i hvert fald kunne deles af alle. Man spørger derfor sig selv, om de, der så kraftigt taler imod den europæiske sikkerhedspolitik, som kan blive sat i gang bl. a. over EF, i virkeligheden har gjort sig klart, at det, de ivrer imod, er den udvikling, som på lang sigt vil cementere afspændingen i vor del af verden og ved sit eksempel vil kunne bidrage til at forbedre forholdene på alle de områder, hvor øst-vestproblematikken hidtil har ført til et dårligt samarbejdsklima. Modstandere af EF skal være varsomme med ikke i deres iver efter at finde argumenter mod vor indtræden at komme til at ivre mod sådanne principper, som på længere sigt bliver afgørende for en fredelig fremtid.

(Kort bemærkning).

Maigaard: Jeg skal blot gøre opmærksom på, at hr. Knud Damgaards indlæg var båret af den modsigelse, at det på den ene side fulgte regeringens linje om en bekendelse til det sikkerhedspolitiske i NATO og på den anden side ville tage Willy Brandts synspunkter til indtægt for sig. Det er jo sådan, som hr. Knud Damgaard strejfede, at Brandt udtrykkelig gør opmærksom på, at det sikkerhedspolitiske samarbejde, som han forestiller sig, ikke kan finde sted inden for NATOs Eurogruppe, fordi Frankrig ikke er med dér. Med disse og andre bemærkninger ridser Brandt en ny blok op, som netop er med til at cementere den deling, som hverken hr. Knud Damgaard eller jeg ønsker. Jeg synes i alt fald, det skal markeres, at hr. Knud Damgaard bygger på en modsigelse, når han både mener, at sikkerheds-po-